

Elégikus sorok egy ló hullája fölött

Fehér Ferenc

Lám, kidöltök lassan mind a sorból,
szépcsípejű kancák, nyakas csödörök,
és ringó járásotokra nem emlékeznek majd
a délibáb vizébe merülő nyári országutak,
a bötorkú vásárok,
a delelő eperfák,
az emlékeikbe roskadt nagykapuk,
a fegyelmezett traktorok;
elringotok az utolsó szalmáskocsikkal,
melyeket felszarvált az idő,
s holnap hatalmas állkapcáitok
harapnak már csak a hűtlen égbe
valamelyik sárgaföldes gödörből...

Lám, kidöltél te is, vén csataló,
az út pora rajtad az utolsó lepel,
s vasbeton póznák gyertyáinál
én tartok rólad emlékbeszédet
két pipiskének, itt, a mezsgyekarón,
míg el nem jön érted a szűkszavú Sintér...

...Ki kérdi már hancúrozó csikókorod herés tájait;
a szabad száguldásokat,
amikor még szabadon tértél meg a rúdhoz;
s a jászolól langyát,
ahová esténként befúrhattad
csillagos homlokod?...

A betöretés volt mindig a sorsotok:
a zabra,
a gyeplő,

a fegyelmező, közétek feszülő rúd;
a boros ostorpatintás,
a hej-az-atyáírstenes szitok,
vagy a hujhujhajrás harctéri fűbeharapás...

Gazdáid csereberéltek,
s nem te őket;
olykor leereszkedve paskoltak, veregettek,
csak azt nem firtatták sosem,
hány lóerős vagy...
Nagykönyvükben ott volt a kalóriafogyasztásod,
csak a végtelen utak végtelen fájdalma nem...

A kerekek ott görögtek mindig a nyomodban,
te voltál az út,
az engedelmes rándítás,
az okatlan nekifeszülés,
a szakadtinú önfeláldozás,
a ziháló test tajték-melege,
ha harsant a „fogjuk meg, emberek!";
te voltál a legyekkel rajzó varos alázat;
hordtad az ellenzőid akkor is,
amikor már megvakultál a kintől...
Ellenzőid zsalugáterei alatt,
vak szemeidben hunyt le mindig a nap.

Mesélek rólad két pipiskének
vasbeton póznák karcsú gyertyáinál,
míg el nem jön érted is a szüksézáví Sintér...

Nyomorult életed végén
elégtételül említhetem-e,
hogy a rúdhoz kötözve,
mindig hátsófeled mutattad
ostoros gazdáidnak?...

